

RKT. ŽUPA POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 23.

23. veljače 2025.

7. nedjelja kroz godinu

Sveto je pismo nastalo davno, u nama dalekom i često neshvatljivom mentalitetu i rječniku izraelskoga naroda. Zato nerijetko trebamo tumačenje biblijskih tekstova kako bismo otkrili njihovu božansku poruku za nas i naše vrijeme. No, pojedinim biblijskim riječima, govorima, tekstovima uistinu ne treba tumačenje. Sve je jasno rečeno i svaka nadopuna bila bi i više nego suvišna.

Ove moje misli odnose se na tekst koji sam upravo pročitao, na jedan od najradikalnijih odlomaka Biblije, najradikalniji govor uopće ikada izgovoren. I uistinu mislim da bi svako moje tumačenje toga teksta bilo uzaludno i neprimjereno. Zato ću se poslužiti samim Kristovim riječima kojima on započinje ovaj svoj govor: *Vama koji slušate govorim!*

Činjenica je da mi slušamo jako puno, ponekad smo prisiljeni nešto slušati (evo sada, htjeli ili ne, na neki način ste prisiljeni slušati me bez obzira sviđao vam se moj govor ili ne), međutim, ne moramo to isto što slušamo u isto vrijeme i čuti, a još manje prihvatiti i primiti. Mi kao da imamo svojevrsnu sposobnost da se jednostavno možemo „isključiti“.

Tako zna biti i s Evanđeljem, sa slušanjem Božje riječi. Posebno kad je ono radikalno, konkretno i zahtjevno, jasno i nedvosmisleno. Baš kao ovo današnje. Problem je što mi danas ponekad nismo spremni prihvatiti radikalnost, ne samo evanđelja, već i bilo čega drugoga. Često se bojimo kako će nas ljudi okarakterizirati kao zaostale tradicionalne zanesenjake ili pak će nas radikalnost puno koštati.

Primjerice, kad netko prijateljima otkrije tajnu da želi postati svećenik, a ovo govorim iz vlastitoga iskustva, prvo što će te nakon toga pitati jest: „U što si se ti razočarao te si odlučio takvo što sebi učiniti?“ Zamislite, pa pitam sebe i vas – zar samo takve osobe, nezrele i razočarane, biraju to zvanje?! Što se onda uopće od njih može i smije očekivati? Zar se više jedna normalna, zdrava osoba ne smije odlučiti na jedan takav, za mene osobno vrlo radikalan, potez u životu?

U životu svakoga čovjeka postoje trenutci kad se ne može drugačije reagirati nego vrlo radikalno, za svoje dobro i za dobro drugih ljudi, a zasigurno i zato što je volja Božja baš takva, a toga se onda pogotovo nitko i ni pod koju cijenu ne bi trebao stidjeti.

Kristova radikalnost u današnjem evanđelju vrti se i dotiče samo jedne domene, jedne jedine stvarnosti našega života i življenja a to su međuljudski odnosi! I nema čovjeka koji s tim nema problema! I ja također imam, i to slobodno priznajem! A Krist nam daje zlatno pravilo za te odnose: Što želiš da drugi tebi čine, čini i ti njima. Ne kako tebi drugi, tako i ti njima. Nego, što želiš da tebi drugi čine, čini i ti njima, prvi! A iz vlastitog iskustva znamo kako čovjek – ma i svatko od nas – ponekad zna biti daleko od ovoga zlatnog, ali radikalnog Kristovog pravila.

U tom smislu postoji jedan primjer, jedna kratka priča, koja govori o tome kako je jednom prilikom Bog došao na zemlju kako bi nagradio jednog (naglašavam) vjernika i rekao mu: „Došao sam te naraditi. Reci što želiš i bit će ti, ali znaj – što tebi učinim, tvome ću susjedu učiniti dvostruko.“ Čovjek malo zastane, razmisli i odgovori: „Iskopaj mi jedno oko!“ Misleći: ma po cijenu toga da i izgubim jedno svoje oko – samo neka moj susjed izgubi oba!

Braće i sestre – protivno ovom primjeru – Gospodinove su riječi upućene svakome od nas: „Vama koji slušate govorim, budite radikalni u prihvaćanju onoga što ste danas čuli u evanđelju! Možda smo i danas evanđelje samo prečuli, možda ga nismo ni danas svjesni. Zato ponovno ponavljam njegovu srž Isusovim riječima: „Što želiš da drugi tebi čine, čini prvo ti njima“! Ove riječi neka budu zlatno pravilo našega života. I neka svakome od nas, meni prvome, neprestano odzvanjaju u ušima, kako bismo postigli i živjeli, već danas, radikalnost kršćanskoga, Isusova života. Amen!

Događanja

Slijedećeg tjedna ulazimo u KORIZMU! To je posvećeno vrijeme u crkvenoj godini u kojem se pripremamo na proslavu Uskrsa. Ali, to je vrlo ozbiljno vrijeme, vrijeme koje nas podsjeća na Isusov 40-dnevni boravak u pustinji. Vrijeme je to posta, molitve, vrijeme dobrih djela, vrijeme odricanja od nevažnih stvari u našim životima, vrijeme odbacivanja grijeha, vrijeme posvećivanja u pokori i molitvi. Vjerujem da će svatko od vas sam sebi izabrati prikladnu pokoru, prikladno odricanje od nečega kao znak naše korizmene obnove. Ne moraju svi znati da smo se mi odrekli ovoga ili onoga; neka to bude naša odluka pred Gospodinom u ovom korizmenom hodu. I nemojte odustati ako se dogodi da možda posustanete u svojoj odluci. Ljudski je pasti, ali nije ljudski, a još je manje kršćanski ostati u blatu. Nastojmo se pridignuti i opet prigrliti naš životni križ! Neka nam u tome pomogne i strogi post na čistu srijedu ili Pepelnicu. To je jedan od dva dana u crkvenoj godini koji je zapovijedani post i nemrs! Pokušajmo svi to poštivati! Post je koristan i za naš organizam, da se naš tijelo malo oporavi od stalnog unosa mesa i druge teke hrane. Post je i koristan kao znak naše spremnosti na trpljenje. Stoga, neka post bude dragovoljni oblik odricanja na početku našeg korizmenog hoda. Pokušajmo i djecu uvoditi u post, iako za njih, kao i za stare i bolesne ljude post i nemrs nije obavezan, ali svima će dobro doći malo odricanja. Na čistu srijedu ili Pepelnicu okupit ćemo se u našoj crkvi u 18 sati na svetoj misi na početku svetog korizmenog vremena, na kojoj ćemo blagosloviti pepeo, kojim ćemo onda na kraju svete Mise posuti naše glave u znak naše spremnosti da u pokori i molitvi koračamo kroz ovogodišnju Korizmu. Neka nam u našem korizmenom hodu pomognu shvatiti otajstvo Isusove žrtve na križu za nas i korizmena okupljanja na drevnoj pobožnosti Križnoga puta. Sve Vas i danas srdačno pozivam na pobožnosti Križnoga puta! Križni put ćemo imati svakoga utorka i petka u Korizmi u 18 sati. Dakle, prema odluci Pastoralnog vijeća naše župe više neće biti križni put nedjeljom, nego utorkom i petkom u 18 sati! Sva djeca, osobito prvopričesnici u ministrantskim haljinama neka budu uz svećenika u hodu po našoj crkvi od postaje do postaje. Već po običaju različiti tekstovi koje ćemo odabirati za pojedinu pobožnost Križnoga puta čitat će se s ambona da svi mogu dobro čuti i razmišljati nad postajama križnoga puta. Djeca će se izmjenjivati u nošenju baklji tijekom pobožnosti Križnoga puta. Još jedanput od srca pozivam sve na sudjelovanje!

Iz života župe

U tjednu pred nama neće biti svetih misa ni vjeronauka radi kraćeg godišnjeg odmora i duhovnih vježbi. Ipak, za slučaj sprovoda, nastojat ću biti dostupan na mobitelu da možemo dogovoriti sprovodni obred. Školska djeca ionako imaju tjedan dana praznika, pa onda neće biti ni vjeronauka.

Duhovni kutak

K O R I Z M A

„Duh Gospodnji vodio je Isusa u pustinju“. Svojim krštenjem Isus je ušao u svoje javno poslanje Sluge Božjega, jaganjca Božjega, Sina čovječjega, Mesije.

Ivanovo krštenje bilo je pokornički čin, koji je započinjao priznavanjem osobnih grijeha. Tako su silazak u vodu i polijevanje vodom bile geste poniznosti, ponizna molitva za oprostjenje i milost. Drugim riječima, ovaj je silazak simbolična smrt staroga života kako bi se postigla milost novoga života. Ali Isus, Jaganjac bez grijeha, ulazi u red grješnika koji čekaju – tako reći – pred ispovjedaonicom, ako se ovim javnom činom ubraja među grješnike, primajući sakrament grješnika, u tom trenutku počinje njegov čas, čas Križa. Isus postaje našim predstavnikom i nosi naš jaram.

Od tog trenutka pa nadalje ne postoji za njega privatni život; njegov je život potpuna poslušnost glasu Duha. Njegov je život u potpunosti poslanje: predstavlja naš život pred Ocem; život koji je intimno, u svojoj duhovnoj dubini, život „za“ nas. U našem smo krštenju mi ušli u njegovo krštenje. Kršćansko krštenje je trenutak našega ulaska u njegov život, u ovaj „za“, koji je bit čovječtva Sina Božjega. U skladu s tim, biti kršten zahtijeva sudjelovanje u poslušnosti Sina, u poslušnosti onoga koji ne čini svoju volju, već volju Oca pod vodstvom Duha Svetoga.

No vratimo se tekstu: Duh Sveti vodi Isusa u pustinju. Što znači ovo iznenađujuće vodstvo? Razmislimo malo o značenju 'pustinje'.

1. Pustinja je mjesto šutnje, samoće, udaljavanja od svakodnevnih događaja, od buke i površnosti. Pustinja je mjesto apsolutnoga, mjesto slobode koje postavlja čovjeka pred njegova posljednja pitanja. Nije slučajno pustinja mjesto gdje je započeo monoteizam. U tom smislu ona je mjesto milosti. Oslobođen od svojih briga, čovjek susreće svoga Stvoritelja.

Velike stvari počinju u pustinji, u šutnji, u siromaštvu. Ne može se sudjelovati u Isusovu poslanju, u poslanju evanđelja, bez sudjelovanja na iskustvu pustinje, u njezinom siromaštvu, u njezinoj gladi. Ova blažena glad za pravednošću o kojoj govori Gospodin u Govoru na gori, ne može se roditi u punoj sitosti... I ne zaboravimo da Isusova pustinja ne završava s ovih četrdeset dana. Njegova konačna, krajnja pustinja bit će ona iz psalma 21.: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Iz te pustinje će svijetu provreti izvori vode života.

Ove duhovne vježbe žele biti trenutkom pustinje u našem poslu. Molimo Gospodina da nas on vodi, da nam da pronaći onu duboku šutnju, gdje prebiva njegova riječ.

4.

2. Pustinja je također mjesto smrti: u njoj nema vode, temeljnog životnog elementa. Tako se to mjesto grube i žarke svjetlosti prikazuje kao krajnja suprotnost životu, kao prijeteći i opasni ponor. U Starome zavjetu samoća je element smrti: čovjek kao osoba živi od ljubavi, živi od odnosa, te je upravo tako slika Trojedinoga Boga, čije su osobe čisti čin odnosa ljubavi. U skladu s tim pustinja nije samo prostor koji prijeteći biološkome životu, ona je također mjesto kušnje, mjesto gdje se očituje moć đavla, „ubojice od početka“. Ulazeći u pustinju, Isus se izlaže ovoj vlasti, opire se ovoj moći, nastavlja čin svoga krštenja, čin Utjelovljenja, silazi ne samo u dubine vode Jordana, nego silazi i u dubine ljudske bijede, sve do prostora razmrvljene ljubavi, razrušenih odnosa, u one samoće koje se nalaze posvuda u grijehom označenom svijetu. Jedan je teolog iz V. stoljeća govorio: Isus je silazio nad pakao kad je susreo Kajfu... Koliko puta Isus susreće Kajfu – čak i danas! Tako možemo razmatrati što znači „slijediti Isusa“.

S druge strane ovaj Isusov silazak u samoću izražava neizmjernost božanske ljubavi te potvrđuje čudesnu riječ iz Psalma 139: „Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u Podzemlje legnem, i ondje si“.

3. Ulazeći u pustinju Isus također ulazi u povijest spasenja svoga naroda, izabranoga naroda. Ta povijest započinje nakon izlaska iz Egipta s četrdeset godina hodanja po pustinji; u središtu ovih četrdeset godina nalazimo Mojsijevih četrdeset dana na brdu, dana licem u lice s Bogom, dana potpunoga posta, dana izvan svoga naroda u samoći oblaka, na vrhu brda; iz tih dana proistječe izvor objave. Iznova susrećemo četrdeset dana u životu Ilije koji – progonjen od kralja Ahaba – četrdeset dana hodi pustinjom, vraćajući se tako na početke saveza, ka glasu Božjemu, za novi početak povijesti spasenja.

Isus ulazi u tu povijest, ulazi u kušnje svoga naroda, u Mojsijeve kušnje, poput Mojsija prinosi svetu razmjenu: biti izbrisan iz knjige života kako bi spasio svoj narod. Tako će Isus biti jaganjac Božji koji oduzima grijehe svijeta, istinski Mojsije, koji je uistinu „u krilu Očevu“, licem u lice s njim to i objavljuje.

On je zaista izvor žive vode u pustinjama ovoga svijeta, on koji ne samo da govori, nego jest riječ života: put, istina i život. S vrha Križa on nam daje novi savez. Istinski Mojsije ulazi Uskrsnućem u Obećanu zemlju, zatvorenu za Mojsija, i s ključem Križa nama otvara vrata u obećanu zemlju.

Tako Isus salima svu povijest Izraela. Ta je povijest o povijest: Mojsije i Ilija govore ne samo s njime, nego o njemu. Obratiti se Gospodinu znači ući u povijest spasenja, s Isusom se vratiti k izvorima na Sinaju, sudjelovati u Mojsijevu i Ilijinu hodu, a to je put prema Isusu i prema Ocu, kako je to opisao Grgur Nisenski u svome Ascensus Moysis. Jedan mi se drugi element čini također važnim. Isus ide u pustinju kako bi bio kušan, kako bi sudjelovao u kušnjama svoga naroda i svijeta, kako bi ponio našu bijedu, kako bi pobijedio ne-prijatelja i tako za nas otvorio put k obećanoj zemlji. Imam dojam da sve ovo pripada na osobit način svećeničkoj službi: na prvoj crti biti izložen kušnjama i potrebama određenoga vremena, podnositi patnje vjere u određeno vrijeme zajedno s drugima i za druge. Ako u određeno vrijeme u trenutku filozofija, znanost i politička vlast stvaraju poteškoće protiv vjere normalno je da ih svećenici i

5.

redovnici osjećaju prije laika; u čvrstoći i trpljenju za vlastitu vjeru i u osobnoj molitvi moraju graditi Gospodinov put u novim pustinjama povijesti. Mojsijev i Ilijin hod uvijek se iznova ponavljaju, i tako ljudski život uvijek iznova stupa na jedini put i u jedinu povijest Gospodina Isusa.

U ovoj drugoj meditaciji na evanđelje prve korizmene nedjelje želimo razmotriti središnji sadržaj teksta, tj. Isusove kušnje. Što znače ti događaji i te tajanstvene riječi?

1. Mislim da naše prvo zapažanje nudi ključ ovog neiscrpivog događaja. I Gospodin i đavao u ovoj izvanrednoj raspravi koriste se tekstovima Staroga zavjeta. U određenome smislu može se reći da je rasprava o istinskom tumačenju Staroga zavjeta bitni sadržaj ovoga događaja. Središnje pitanje rasprave između Isusa i đavla sljedeće: tko je istinski vlasnik Staroga zavjeta? Govori li Stari zavjet o Isusu ili ne? Evanđelje kaže: Stari je zavjet, čitan s Isusom, riječ Božja, objava njegove spasenjske istine. Stari zavjet, odijeljen od Isusa, postaje sredstvom antikrista, neprijatelja, prevratnika. U toj se svađi odlučuje dakle sudbina čovjeka, gospodstvo nad svijetom i poviješću, između Boga i đavla. Kada su Sv. Luka ili Sv. Matej pisali svoja evanđelja, ova rasprava nije bila nešto prošlo, nego je imala svoju aktualnost u raspravi između kršćanskoga tumačenja Mojsija i proroka s jedne strane, i s druge tumačenja koje je nastojalo pokazati kako se nijedno od obećanja nije ispunilo u Isusu te da je time Isus bio prevratnik s obzirom na Stari zavjet, prevarant, kako su ga zvali veliki svećenici prema Mateju (27,63). Na različit način ista je rasprava bila središnjim problemom kršćanstva drugoga i trećega stoljeća, kad su Marcion, te općenito gnosticizam, suprotstavljali dva Zavjeta, suprotstavljajući Boga Staroga zavjeta, koji je za njih bio Bog ovoga svijeta, tj. đavao, i Isusova novoga Boga, Boga - revoluciju protiv svijeta staroga Boga, protiv stvoritelja prijezirno nazvanoga „demijurgom“. Problem se iznova vratio u devetnaestom stoljeću kad je Harnach, kao protagonist liberalne teologije, isticao da je u Marcionovo vrijeme ukinuće Staroga zavjeta bilo prerano te da je i u vrijeme reforme priznanje Staroga zavjeta kao dijela kanona bilo neizbježno, ali da bi u naše vrijeme bila neoprostiva pogriješka zadržati ovu knjigu Hebreja. U obrnutom smislu, borba oko pravoga značenja obećanja nalazi se u središtu ne samo teologije, nego i sadašnjega trenutka. Danas imamo ateističko tumačenje Staroga zavjeta, primjerice u filozofiji Ernsta Blocha, koje želi biti istinskim tumačenjem židovskoga mesijanizma u svjetlu marksizma i njegova ateističkog i svjetovnog mesijanizma. Teologije oslobođenja marksističkoga nadahnuća svode Isusa na Stari zavjet, obrću odnose Zavjeta te umjesto da tumače Mojsija kao Isusova preteču - Mojsije, politički osloboditelj, postaje Isusov model, a samoga Isusa se prikazuje kao nepotpuna Mojsija. Ne Križ, nego Izlazak postaje središtem Pisma, i obećanje se, lišeno duhovnoga, vraća svome zemaljskom smislu, političkom. Ovaj progresizam zapravo je regresija, povratak prošlosti prije Isusa te time postaje također poništenje Mojsija i Ili - budućemu – premda, koji su išli prema razmatranju ove situacije vidimo da se rasprava u pustinji između Isusa i đavla nastavlja, ta da povijest opisuje našu stvarnost, da nam pokazuje korijene sadašnje situacije. I tako možemo razumjeti, u svjetlu ovoga teksta, znakove

6.

vremena. U raspravi o Pismu ostvarujuća borba ljudskoga života je borba oko čovjeka.

2. Promotrimo sada što predlaže đavao, na koji način i u kojemu smislu tumači Pismo:

a) Đavao predlaže Isusu da pretvori pustinjski kamen u kruh, misleći pritom na mojsijevsko čudo mane u pustinji. Mesija, prema rabinskoj tradiciji, to mora ponoviti u konačnom obliku, naime, Mesija mora jednom zauvijek dati kruh čovječanstvu, ugasiti glad, te stvoriti svijet u kojemu će svi imati dostatno hrane, svijet savršena prosperiteta. To bi bio istinski znak Mesije, istinsko otkupljenje čovječanstva koje trpi zbog gladi; istinsko i konačno ponavljanje čuda iz pustinje. Prema tom tumačenju, ako netko nasićuje svaku glad i daje kruha svima i zauvijek, taj je Mesija. Kušnja će se ponoviti poslije umnažanja kruha, povezana iznova s drugom kušnjom, onom vlasti. Odbacivanje ovih dviju kušnja označava početak Isusove muke. Ovim drugim odbacivanjem dviju kušnja započinje Via crucis, ('put križa'), upućuje se prema pashalnom otajstvu. Đavlova je ponuda vrlo primamljiva. Glad je jedna od najtragičnijih rana čovječanstva izgnanog iz raja. Ako bismo mi sami po sebi trebali oblikovati ideju otkupljenja, zasigurno bi kruh i za nas bio središnje pitanje toga otkupljenja. I doista: Isus nam daje kruh; on je njegov središnji dar, ali na način potpuno drukčiji od onoga koji predlaže Sotona. Isus, pšenično zrno koje umire za nas, postaje kruhom. U euharistiji umnažanje kruha trajat će sve do kraja vremena, kad će otkriveni Bog zauvijek biti naš kruh. I tako se u Isusu koji umire ostvaruje znak mane, a on se očituje kao istinski i konačni Mojsije. No, koja je prava razlika između euharistijskoga čuda, božanskoga čuda i čuda koje želi Sotona? Nije lako pronaći jezgru ove bitne razlike. Gospodinov odgovor, uzet iz Ponovljenoga zakona i iz njegova tumačenja mane, pojašnjava središnju točku: prvenstvo riječi Božje za spase- nje ljudi: „Ne živi čovjek samo od kruha, nego od svake riječi što izlazi iz Božjih usta“ (Lk 4,4 ; Mt 4,4). Bez odgovora na glad za istinom, bez ozdravljenja bolesti duše ranjene laži ili, ukratko, bez istine i bez Boga čovjek se ne može spasiti. Tu otkrivamo bit đavolske laži: Bog se prikazuje u ovoj viziji svijeta kao suvišan, ne nužan za spasenje čovjeka. Bog je luksuz bogatih. Po njemu samo je jedno važno: kruh, materija. Središte čovjeka po njemu bio bi trbuh . Đavolska je laž, dakle, opasna, jer sadrži i apsolutizira jedan dio istine. Čovjek živi i od kruha, ali ne samo od kruha. Ovaj Gospodinov odgovor pojašnjava ono što je đavao sugerirao, da je dostatan samo kruh. Glad u svijetu je strašno zlo, ali uklanjajući samo to zlo, ne stiže se do korijena čovjekove bolesti. Isus će u svoje vrijeme umnožiti kruh, ali ga umnaža po ljubavi, a dijeli ga po svojoj riječi, riječi koja otvara čovjeka istini i tako ga stvarno spašava. Drugim riječima: dosta je samo Bog; ako netko dade čovjeku sva dobra ovoga svijeta, a sakrije Boga, ne spašava ga; to ne bi bilo spasenje, nego prijevara i laž. Ponovimo još jednom: đavolska je laž opasna, jer nevjerojatno sličī istini, apsolutizira najupadljiviji vid istine. Tu stižemo do točke na kojoj mora započeti naš ispit savjesti, u dvostrukome smjeru. Nismo li i mi u opasnosti pomisliti da Bog nije tako nužan za čovjeka, te da bi tehnički i ekonomski razvoj bio važniji od onoga duhovnog? Nismo li i mi pomislili da su naše duhovne stvarnosti manje stvarne od onih materijalnih? Ne postoji li i među nama sklonost odgađanju navještaja Božje istine kako bi se prije učinile „potrebnije“ stvari?

7.

A vidimo da ekonomski razvoj bez duhovnoga razara čovjeka i svijet. No, kako nam je moguće pomisliti da su Bog, Trojedin Bog, Otac, utjelovljeni Sin, Duh Sveti i konkretna istina objave koja se nastavlja i živi u Crkvi manje važni ili manje žurni od ekonomskoga razvoja? Ova bi misao bila nemoguća ako bi se naš život stvarno iz dana u dan hranio riječju Božjom. Đavolska laž može ući u naše duše ako mi u životu dajemo prednost materijalnome blagostanju pred veličinom i patnjom istine. Đavao može ući, ako Bog u osobnom životu postane nešto sporedno. U mnoštvu naših preokupacija, dan za danom, lako se dogodi da Bog postane drugotan. Bog je strpljiv i šutljiv; druge stvari su žurne i nasilne; puno je lakše odgoditi slušanje riječi Božje nego tolike druge stvari. Ispitajmo ovih dana naše savjesti i vratimo se istinskome redu, Božjemu prvenstvu. Neka mi bude dopušteno u ovoj točki našega razmatranja unijeti jedno zapažanje. Pitanje gladi i pitanje kruha neraskidivo je povezano s pitanjem posta. Isusov hod započinje s četrdeset dana posta, poput Mojsijevih i Ilijinih. Isus je govorio učenicima da se određena vrsta demona ne može istjerati ni na koji način, osim molitvom i postom. Kardinal Willebrands pripovjeda o je, da je, poslije razgovora s monofizitima, njihov patrijarh u Egiptu na kraju posjete Rimu govorio: „Da, shvatio sam da je naša vjera u Isusa Krista, pravoga Boga i pravoga čovjeka, identična. No, otkrio sam da je Rimski Crkva dokinula post, a bez posta nema Crkve“. Uistinu, Božje prvenstvo nije stvarno prihvaćeno ako ne obuhvaća i čovjekovu tjelesnost. Dva su središnja čina čovjekova biološkoga života: hranjenje i razmnožavanje, spolnost. Stoga su djevičanstvo i post već od početka kršćanske tradicije dva nužna izraza Božjega prvenstva, vjere u Božju stvarnost. Bez tjelesnoga izražaja Božje prvenstvo teško ostaje odlučujuće u ljudskome životu. Uistinu, post nije jedini sadržaj Korizme, ali je nužni i nezamjenjivi dio, kao što se i hranjenje za biološki život, ljudski život, ne može nadomjestiti nečim drugim. Sloboda je u konkretnoj primjeni posta dobra i odgovara različitostima naših situacija. Ali imam dojam da je danas ne manje nego u prošlim vremenima potreban opći i javni čin Crkve, koliko kao svjedočanstvo Božjega prvenstva, duhovnih vrijednosti, toliko i kao solidarnost s onima koji su gladni. Bez posta ne ćemo ni na koji način odagnati određene demone našega vremena. Vratimo se našoj polazišnoj točki. Nakana nam je bila ispitati savjest u dvije stvari. Prva je bila pitanje: je li Bog stvarno važan i bitan u našem konkretnom životu? Druga se vraća na umnažanje kruhova, nužnoga u svim vremenima. Makar mi ne prihvaćamo čisto materijalno otkupljenje, ekonomsko i političko, ipak poznajemo tešku dužnost buđenja onih duhovnih snaga koje su u stanju promijeniti svijet, ublažiti glad tolike braće i sestara. Znamo da zemlja ima dostatno bogatstva za svih nasiti. Ne nedostaju materijalna dobra, nedostaju duhovne snage koje bi mogle stvoriti svijet pravde i mira. Zašto i među kršćanima postoje toliki siromašni, toliki koji gladuju? Zašto Gospodinovoj euharistiji ne odgovara agape kršćana, umnažanje kruhova izvršeno putem milosrdne ljubavi? Gospodin, koji sudjeluje u gladi svoje najmanje braće, jednoga će nam dana reći: „Bijah gladan i nahraniste me“ ili „Bijah gladan i ne nahraniste me“ (Mt 25,35.42).

Molimo kako bismo prepoznali Gospodina kad je gladan i kad nas treba .

8.

b) Svim ovim razmišljanjima do sada smo razmatrali samo prvu Isusovu kušnju. Za cilj ovih vježba još nije nužno ući u tumačenje drugih dviju kušnja, vlasti i senzacionalizma. Struktura je ista: izvršiti otkupljenje bez Boga, bez istine, samo sa sredstvima zemaljske moći i sadržajima materijalnoga bogatstva. Raj stvoren na taj način uistinu je kraljevstvo đavla, kraljevstvo laži. Raspeti Gospodin, samo on, mogao je konačno na jednome drugom brdu reći: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji“ (Mt 28,18). Tako se, naposljetku, slaže naše razmatranje evanđelja prve korizmene nedjelje s meditacijom sv. Ignacija o dva stijega, danas ne manje nužnom nego u vrijeme reforme. Uđimo u ovu meditaciju i molimo Boga da nas prosvijetli .

(nastavke čitajte u slijedećim brojevima!)

Obavijesti

PON	24. II.	Montan		
UTO	25. II.	Nestorije		
SRI	26. II.	Dionizije		
ČET	27. II.	Grgur		
PET	28. II.	Roman		
SUB	1. III	Feliks		
NED	2. III.	<u>Osma nedjelja kroz godinu</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sv. Križ 11h Marija Gorica	Za pokojne iz mjeseca VELJAČE + Stjepan i Ljubica Antol, Franjo i Elizabeta Špeljak <u>ŽUPNA SV. MISA</u> <i>i krštenje: STJEPAN HRUST</i>

U petak, 7. ožujka u 20 sati u našoj školi u Mariji Gorici, u sportskoj dvorani prigodni koncert će održati Miroslav Škoro. Uz subvenciju naše Općine, cijena ulaznice je samo 10 eura. Ulaznice možete već danas nabaviti u crkvi ili župnom Uredu, a također i u trgovini u Mariji Gorici. Iako ćemo u srijedu, 5. ožujka ući u Korizmu, u petak Vas pozivam na prvu pobožnost Križnoga puta. Nastojimo i taj korizmeni petak poštivati zapovijedani nemrs, a onda navečer smijemo sudjelovati na koncertu iako ćemo biti u korizmenom vremenu!

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.barić@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h